

Výtvarníků podobných malíři Vladimírovi Gebauerovi (1946) je málo, způsob jeho tvorby je osamělý, důstojný a nebezpečný. Nebezpečí je v malé vzdálenosti tvůrce a díla, v prolnutí tvorby s osobním životem. Jedinečnost Gebaurova díla není v nezvyklých formálních postupech, v nevšedních technikách, v atraktivních námětech, je v silném vztahu ke každému motivu, k použitému materiálu, ve zjitřeném citu. Pocit veliké krásy ale vždycky hraničil s bolestí. Bolí natržený papír, bolí zlomená tužka, bolestivá je čára dělicí plochu plátna, barevná skvrna na bílém papíru. Co bolí je možná zranění, určitě živé. Vladimír Gebauer navíc do svého díla nepodstrkává přídavné významy, nic nevysvětluje, nevtipkuje ani nepolitizuje. Samozřejmě si při práci něco myslí, něco má rád, cosi ho trápí, do něčeho nebo do někoho by nejraději s chutí kopnul, ale to všechno zůstává venku, za dveřmi obrazu, kresby nebo objektu. Dovnitř se to dostat nesmí, uvnitř je krása až zatrne. Život umělců mimo kulturní centra je těžký, Vladimír Gebauer žije a pracuje v Novém Strašecí. Krajina, dokonce krajina z blízkého okolí města, dál zůstala jeho jistotou, východiskem. Více než dvacet let už ale nevytváří obrazy připoutané ke skutečnosti. Osamocené předměty, krajinné prvky, znaky a symboly přenáší do plochy plátna nebo papíru, ukládá do nízkých krabic. Síla a smysl Gebauerova umění je v přímém vizuálním působení. V dobrém díle je totiž vždycky víc,

než malíř chtěl, víc než tužil, než si myslel, že do obrazu vložil. Je tam hodně z podvědomí, z estetického potěšení, z osobní morálky, z zkušenosti získané odborným školením i vlastním tápáním. Navíc je v každém díle stále přítomný okamžik zásadního rozhodnutí, úlomek času, ve kterém se dílo začalo definitivně vzdalovat svému tvůrci. Právě teď, musí se malíř rozhodnout a nikdo to za něho neudělá, je na obraze všechno jak mám být, nelze nic ubrat ani přidat. Teď je čas obraz odložit. Čas tvůrce se ani po tomto zlomovém okamžiku nezastaví. Krása zastižená v díle se nemění, naplňuje se však novými obsahy. Gebauerův způsob tvorby se podobá práci básníka. Básníci vyhledávají jedinečná slova, řadí je za sebou a vedle sebe v ploše stránky, v přirozeném rytmu, v melodice řeči. Malíř vybírá tvary, linie, plochy, objemy a barvy, rozmísťuje je v prostoru papíru či plátna, a také si, podobně jako prokletý básník, nikdy nebude svým dílem stoprocentně jistý. Tvůrčí nejistota je věčná, rodí se z nemožnosti naplnění básnického citu. Vladimír Gebauer se nikdy nedoví, jestli vyčerpal všechny své možnosti, dosáhnul nejzazšího bodu, konečného cíle. Ví totiž, že je něco podstatnějšího než rukodílná zručnosti a řemeslná dokonalost; touha po uchopení neuchopitelného, vyšší harmonie než výtvarný soulad. Znovu a znovu se bude pokoušet o nemožné.

Jiří Hůla (1988,2006)

www.artarchiv.cz

Geofyzikální ústav AV ČR
Archiv výtvarného umění

Vás srdečně zvou
na šestnáctou výstavu cyklu
Setkávání

Vladimír Gebauer Obrazy, krabice, kresby

zahájení ve středu
12. dubna 2006 v 16:30 hodin

otevřeno 13. dubna - 9. června 2006
po-pá 8.00-16.00 hodin

Geofyzikální ústav AV ČR
Boční II, 140 00 Praha 4-Spořilov
tel. 267 103 345
www.ig.cas.cz

Pan Georges Isambart*
27, rue l'Abbaye-des-Champs
Douai /Nord/

Charleville, /13./ květen 1871

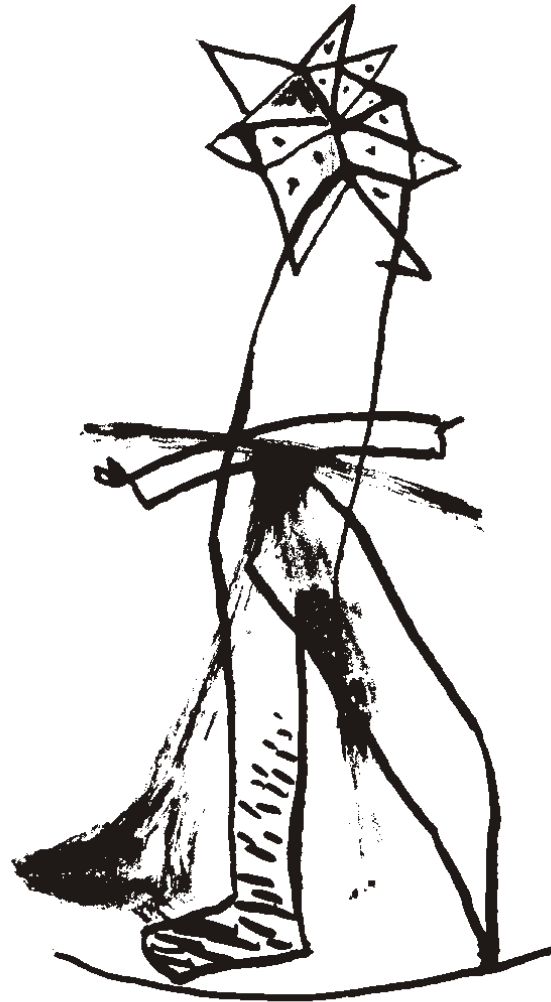
Drahý pane,

tak jste zase profesorem. Řekl jste mi, že člověk má vůči společnosti jisté povinnosti; stal jste se součástí učitelského souboru: jdete tou správně vyšlapanou cestou. - Já mám také svoje zásady: nechávám se cynicky *vydržovat*; sledím po starých známých, po těch idiotech ze školy: všechno, co si jen dokážu vymyslet, tu největší hovadinu, prasárnu, ničemnost, skutkem či slovem, to jim dodávám: platí mi za to chlastem a děvkami. *Stat mater dolorosa, dum pendet filius* - Mám vůči společnosti jisté povinnosti - tak to má být; - a mám pravdu. - Vy máte taky pravdu, pro dnešek. Ale v zásadách, jimiž se řídíte, vidíte vlastně jen subjektivní poesii: Vaše úporná snaha dostat se znovu k univerzitnímu žlabu - promiňte! - to dokazuje. Vždycky však skončíte jako někdo, kdo je sám se sebou naprosto spokojen, kdo nic nedokázal, protože nic ani dokázat nechtěl. A to nemluvím o tom, že Vaše subjektivní poesie bude vždycky příšerně nudná. Jednoho dne, jak doufám - a mnoho jiných doufá v totéž - uvidím ve Vašich zásadách objektivní poesii, uvidím ji opravdověji, než byste to dokázal Vy! - Budu pracující: to je myšlenka, kterou jsem doslova posedlý, když mě šílený vztek žene do boje o Paříž, - kde přece ještě umírá tolik pracujících, zatímco já Vám tady píšu! Ale pracovat nyní, to nikdy, nikdy; jsem ve stáve.

Nyní se snažím žít co možná nejzhyraleji. Proč? Chci být básníkem a pracuji na tom, abych se stal *vidoucím*: tomu Vy neporozumíte a asi bych Vám to ani neuměl vysvětlit. Jde o to, dojít k neznámu rozrušováním *všech smyslů*. Je to příšerné utrpení, ale je třeba být silný, být rozený básník, a já v sobě básníka rozpoznal. To není vůbec moje vina. Není správné, když se říká: Já myslím: mělo by se říkat: myslí to ve mně. - Promiňte mi tu slovní hříčku.

Já je někdo jiný. Tím hůř pro dřevo, které v sobě cítí housle a nic než posměch nevědomcům, kteří se hašteří o něčem, co vůbec nechápu!

Pro mě nejste žádný učitel. Tohle Vám posílám: je to satira, jak říkáte? Je to poesie? Každopádně je to něco v žánru fantazie. - Ale, moc Vás prosím, nic v tom nepodtrhávejte, ani tužkou, ale ani v duchu:

Vladimír Gebauer:
ilustrace ke knize
Jean Arthur Rimbaud: *Dopisy vidoucího*
kresba, papír

POPRAVENÉ SRDCE

*Mé smutné srdce chvístá z lodi...
Mé srdce zalklé tabákem.
Oni své polívky tam hodí.
Mé smutné srdce chvístá z lodi...
Tu sběř to fůrkem doprovodí,
ta, co se chechtá všemu, všem;
mé smutné srdce chvístá z lodi,
mé srdce zalklé tabákem.*

*Řev zupáckých a ztopořených
urážek mi ho zasvinil.
Těch fresek na zádi! Tak cenných,
tak zupáckých a ztopořených!
Abrakadabry vln, váš čenich
kěž by to srdce dlouho myl:
řev zupáckých a ztopořených
urážek mi ho zasvinil.*

*Až dobagujou ty své žvance,
co potom, srdce šlohnuté?
Ozve se chropot jako z kance,
až dobagujou ty své žvance!
Křeč v žaludku mě zbaví šance,
když znova, srdce, polknu tě!
Až dobagujou ty své žvance,
co potom, srdce šlohnuté?*

Tím nechci říct vůbec nic. - **ODPOVĚZTE MI NA ADRESU:**
p. Deverrière, pro A. R.

Srdečně Vás zdraví

Art. Rimbaud

Z knihy Jean Arthur Rimbaud:
Dopisy vidoucího

přeložil Miloslav Topinka,
báseň "Popravené srdce" přeložil Jan Zábrana,
ilustroval Vladimír Gebauer
Gallery, 2000

